

God vindt een plek waar Hij kan wonen

Kerst 24-25 december 2021
Don Boscoparochie Kessel-Lo

Bij het binnenkomen van de mensen worden er enkele kerstliederen gespeeld

Intredestoet met vredeslicht en brood, terwijl zingen we

Licht dat ons aanstoot in de morgen

Welkom

Wij willen vanavond/vandaag
een feest vieren
van geboren worden
steeds opnieuw.

Het feest van elke kleine bevrijding.
Het feest van elke kleine geboorte
van een nieuwe toekomst.

Kerstmis is een feest
om datgene wat
jij, wij,
gisteren gedaan hebben
en morgen zullen verder zetten.

Kruisteken (gelijktijdig steekt iemand de Paaskaars aan)

SAMEN: Gezegend dit uur en het licht ons gegeven.
Gezegend de woorden geladen met kracht.
Gezegend jij, mens hier naast mij
en alles wat ons bijeen brengt.
Gegroet en gezegend
in naam van de Eeuwige
Vader, Zoon en heilige Geest. (Kris Gelaude)

Ik heb een huis

Ik heb een huis voor jou gebouwd
Het is niet nieuw, lijkt zelfs heel oud
Het is niet prachtig, zeker niet perfect,
Ik geloof zelfs, dat het dak een beetje lekt.

Ik heb een huis voor jou gebouwd
Zodat je het warm hebt en niet koud
Het is geen luxe, zeker niet riant
Want van huizen bouwen heb ik geen verstand.

Binnen is er een magische sfeer
Je bent er welkom, keer op keer
Het is er warm, voel je je op je gemak
Ondanks het af en toe lekkende dak.

In dit hart ben je veilig en vertrouwd
Daarom heb ik het voor je gebouwd

Kom binnen, voel je niet verplicht
Binnen is alleen maar liefde en licht. Ineke Akkerman, Adventskalender 2020

Lied: Zomaar een dak boven wat hoofden

DEEL 1: EEN PLEK OM TE WONEN

We steken de eerste kaars van de advent aan en zingen 'Als alles duister is' in twee talen.

Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft een vuur dat nooit meer dooft	Dans nos obscurités Allume le feu qui ne s'éteint jamais Qui ne s'éteint jamais
--	--

In de eerste viering van de advent
zochten we naar de betekenis van wonen voor onszelf,
geïnspireerd door een tekst van Agnes Pas.
De campagne van WZZ vestigt onze aandacht op het huidige woonbeleid
dat het recht op wonen niet garandeert: vele mensen worden
om allerlei redenen uitgesloten op de huisvestingsmarkt.
Elke mens zoekt een plek waar hij/zij zichzelf mag zijn.
We hebben elkaar nodig om die plek te vinden,
om voor elkaar een thuis te zijn,
om God te laten wonen in deze wereld.
Laten we nog eens luisteren naar de tekst:

Wonen... meer dan een huis betrekken

Wonen, dat is een krakende deur
en de geur van gebakken aardappelen,
een krant opgevouwen op een stoel
en een telefoon die rinkelt als je terugkomt van een vergadering.
Het is een veilig wegbergen van de dag
in een plaats van rust en stilte
te midden van een gezellige wanorde.

Wonen, dat is een verwelkte bloem,
stof op het buffet, dat nochtans regelmatig wordt schoongeveegd,
vette vingers op de ruiten, of een kraaknette vloer
en een gevoel van veiligheid en vrijheid.

Wonen is jezelf mogen zijn,
mogen kwaad worden zonder haat,
op je kousen lopen
en voor de spiegel dansen om jezelf te zien.
Wonen is liefhebben rond een tafel,
veel praten en dan weer niets te zeggen hebben,

zwijgen en eten waar je trek in hebt,
met je voeten schoppen
en bezig zijn met je eigen gedachten.

Wonen is een stukgevalen bord,
een radio die speelt,
kindergeschrei en plots,
als je het helemaal niet verwacht,
een feesttafel met bloemen en kleuren, en taart.

Wonen is een draaiboek van liggen,
de bedden opmaken, kranten lezen,
staan en zitten, koffie drinken,
kusjes geven, hemden strijken,
water koken, ruiten wassen,
liedjes zingen en beluisteren.

Kinderen straffen, de tafel dekken,
geschenkjes krijgen, koekjes bakken,
gasten volstoppen, papieren verliezen,
postbode opwachten, ruzie maken,
vrienden verwachten,
een schietgebedje prevelen,
thuiskomen en weer weggaan ...

Wonen, dat is thuis zijn,
geborgen in het alledaagse van heel gewone dingen.
Wonen is samen gelukkig zijn om een lied of een lach of een traan.

Maar vooral is het
één van hart worden rond de warmte van het licht
en samen dankend liefhebben,
of na een lange dag, snoezelend tegen elkaar,
tegen de hond of je favoriete kussen in slaap vallen.

naar Agnes Pas uit De levensboom, Averbode, 1983, p. 16

DEEL 2: DE WEG VAN BARMHARTIGHEID LEIDT LANGS GERECHTIGHEID

We steken de tweede kaars aan en zingen: Als alles duister is

Tijdens de tweede adventszondag stonden we stil bij de oproep van Johannes.
Wat betekent - kromme wegen recht maken, hobbelige wegen effenen,
kiezen voor rechtvaardigheid,
het pad vrijmaken naar een vredevolle wereld voor iedereen -
voor onze samenleving nu?

We hebben in de voorbije maanden kunnen onderscheiden
waar het echt op aankomt in het leven.

Op 15 december arriveerde in Zaventem een Syrisch vluchtelingengezin, de

familie Alafaat.

De vader is een rolstoelgebruiker. Ze hebben 2 kleine kinderen.
Samen hebben ze een tijd in een overvol vluchtelingenkamp op Lesbos verbleven.

Daar kregen ze een geldig verblijfsdocument voor ons land.

In Herent is de werkgroep 'onthaalgroep vluchtelingen' al enkele maanden op zoek naar een aangepaste woning, rolstoeltoegankelijk. Een moeilijke zoektocht, maar de vrijwilligers de houden vol.

In afwachting van een eigen woning, wordt de familie gastvrij ontvangen bij Lieve, Marcel en zoon Johan. Opnieuw opent de 'herberg' van deze familie de deuren voor mensen op de vlucht.

Zacht en fijngevoelig worden heuvels gesloopt,
het is mogelijk.

HINDERNISSEN

Je hebt van die hindernissen die aangeboren zijn,
die vervelend zijn en het soms moeilijk maken in 't leven.

Je kan er waarschijnlijk niet zo heel veel aan doen.

Er mee leren leven, dat zeggen ze. Er vrede mee hebben, aan 't eind.

Er zijn er andere die je jezelf aan doet.

'De beste willen zijn' bijvoorbeeld; 'perfect willen zijn',
niet genoeg in eigen kunnen geloven, bang zijn kortom.

... Ook voor jezelf kan je barmhartig zijn.

En dan zijn er nog de hindernissen die we mekaar aandoen:
het gras voor mekaars voeten maaien, iemand de zwartepiet toespelen,
een ander met de brokken laten zitten, een kwaad daglicht laten schijnen,
het laken naar je toetrekken en een ander in de kou zetten

Hindernissen dus, heuveltjes ...

en soms onoverbrugbare bergen.

Mensen zien er tegen op.

Het leven wordt een last, te zwaar om dragen.

Leeft ook in jou een droom, dat het mogelijk moet zijn,
ook zonder hindernissen, de weg door 't leven voort te gaan?

Dat mensen, -alle mensen-, bestemd zijn tot een rijk en zinvol leven,
verschillend, maar toch even waardevol? Ook jouw droom?

Laat ons dan de meeste hindernissen slopen,
zelfs als dat ten koste gaat van eigen privileges.

Laat ons hen die in de put zitten of voor een hoge berg staan,
zacht en fijngevoelig, maar ook onvoorwaardelijk steunen.

Als heuvels langzaam zullen slinken
en bochtige wegen rechter zullen gaan,

zal je aan het eind een horizon zien rijzen,
een licht en in dat licht een droom, Gods droom.

En, geloof me, zijn droom lijkt op de jouwe. (SAMEN UITSPREKEN)

DEEL 3: OPKOMEN VOOR DE ANDER VANUIT ONZE VREUGDE **We steken de derde kaars aan en zingen : Als alles duister is**

De derde adventszondag draagt traditioneel de naam 'Gaudete': verheug, laat jezelf vol vreugde stromen en deel die vreugde uit, neem deel aan de vreugde. Meestal denken we bij het delen van en in de vreugde aan familie, bekenden, medestanders, kortom mensen waar we ons vertrouwd en verbonden meevoelen.

In deze viering werden we uitgedaagd en overtuigd om vreugdevol te durven stappen naar ALLE mensen, met een voorkeur voor de zwaksten, mensen die -in welk opzicht ook- niet tot hun recht komen vandaag rondom ons.

DE ZWAKSTE

Waarom zou je voorkeur geven aan de meest zwakke?
Is dat niet tegen de natuurwet? De wet tot zelfbehoud?
Het voortbestaan van de soort wordt verzekerd,
doordat de sterkste telkens weer overwint.

Voorkeur geven aan de zwakke...
Is dat niet contraproductief?
Schaarse middelen zet je best daar in
waar ze het meest renderen!

Waarom zou je inzetten op de meest kwetsbaren?
Er zijn er die zeggen dat je er gelukkig van wordt,
dat je er voldoening in vindt,
dat het je vreugde geeft...

Natuurlijk; het kleine, het zwakke vertedert...
alles van waarde is weerloos, zeggen we dan.
Ooit waren we allemaal, teer en zorgbehoevend.
ooit zullen we het weer worden.

Er zijn echter mensen die in hun existentiële vertrouwen
zo diep en veelvuldig gekwetst zijn dat ze
nog nauwelijks aansluiting vinden bij de samenleving.
Ze zijn moeilijk te helpen, ze wekken weerstand op, weezin soms.

Waarom zou je inzetten op de meest kwetsbaren?
Waarom zou je een verbond aangaan
met wie niemand zich wil verbinden?
Waarom zou je je eigen persoon moedwillig riskeren?

Kris Buckinx in 'Op het andere been,' Halewijn

We kozen dit jaar voor een apart kerstverhaal dat naadloos aansluit bij de onstuitbare vreugde die kan ontstaan in een ontmoeting.

HET VERHAAL VAN DE HERBERGIER DIE UIT ZIJN ROL VIEL

Er was eens een jongen die op school voor een kerstspel de rol van herbergier toebedeeld kreeg.

Hij was immers fors van gestalte en hij zou goed met een norske stem Jozef en Maria kunnen afwijzen. Hij repeteerde heel aandachtig en kende dan ook de zinnetje die hij moest zeggen, goed van buiten. En hij wist precies hoe hij moest kijken.

Maar toen de grote dag van de opvoering was aangebroken, overkwam hem het volgend:

Jozef klopte aan zijn deur:

“Wat zoeken jullie?” vroeg hij, terwijl hij de deur met een zwier openzwaaide.

“We zoeken onderdak,” antwoordde Jozef beleefd.

“Dat zul je ergens anders moeten zoeken!”, antwoordde de jongen die herbergier speelde.

“De herberg is VOLZET!”

Maar Jozef drong aan: “We komen van ver.

We hebben al overal geprobeerd, het is avond en we zijn doodmoe!”

“In deze herberg is er geen plaats voor meer jullie,”

reageerde de waard, terwijl hij strak voor zich heen keek.

Op een smekende toon blijft Jozef echter aanklappen:

“Mijn vrouw is bij mij, ze kan elk ogenblik een kindje ter wereld brengen; ze is uitgeput. Heb je echt geen klein hoekje waar we uit kunnen rusten?”

En op dat moment gebeurde het.

In plaats van verder stuurs voor zich uit te staren, keek de jongen plots in de richting van Maria.

Hij raakte zo van streek door in de smekende blik van Maria te kijken, dat hij het zinnetje dat hij nors moest antwoorden plotseling kwijt was.

Het bleef zo lang stil dat er in de kapel hier en daar geroezemoes ontstond.

“Het is onmogelijk. Ga toch door,” fluisterde de leerkracht geërgerd.

“Het is onmogelijk. Ga toch door.”

Bijna als een robot herhaalde de jongen die herbergier moest spelen deze zin.

Toch kon hij zich niet helemaal herstellen.

In plaats van de deur dicht te slaan en onmiddellijk naar binnen te gaan, zoals ze zo goed gerepeteerd hadden,

bleef hij vanuit zijn deur Jozef en Maria nastaren, die moedeloos hun weg vervolgden.

En plots viel de jongen helemaal uit zijn rol.

Met een krop in zijn keel en met tranen in zijn ogen riep hij verward:

“Nee, niet weggaan, kom terug; jullie kunnen mijn kamer krijgen!”

En terwijl hij dat zei raakte hij zichtbaar opgelucht en kwam er een glimlach op zijn gezicht.

Ad Goos

Lied: Nu syt wellecome

Deel 4: Gods droom leven

We steken de vierde kaars aan en zingen: Als alles duister is

De laatste viering van de advent stond in het teken van Gods droom leven. We deden beroep op jullie verbeeldingskracht bij het zoeken naar oplossingen om drempels weg te halen. Na ieder onderdeelje van het droomalfabet zingen een strofe van het lied: 'Jij diep in ons verscholen'.

Droomalfabet:

Projectie: van het drempelalfabet naar het droomalfabet *zie apart blad
muziek : Laudate Dominum van Mozart

Geloofsbelijdenis: campagne 'onleefbaar' WZZ 2021

Ik geloof in God
die de schepping gemaakt heeft
tot woonplaats voor de mens
die ons bestemming geeft
naar 'een nieuwe hemel
en een nieuwe aarde'.

Ik geloof in Jezus,
die geboren is in een stal,
die geen steen had om zijn hoofd
op te laten rusten,
die ons oproept
om niet alleen maar te dromen
van een betere wereld

maar ons aanzet om
leefbaar wonen voor allen
mogelijk te maken.

Ik geloof in de Geest
die in ons leeft,
die ons verbindt,
die ons beweegt om solidair te zijn
met elkaar
en met kwetsbare mensen.

Ik geloof dat er nog werk genoeg is
om deze wereld bewoonbaar te maken.

Chris Willocx

Tafelgebed

God, onze vreugde en bevrijding,
maak van dit brood en deze wijn
tastbare tekenen van uw tedere aanwezigheid.
Geef dat we er de kracht in vinden
om verbonden te leven met U en met elkaar,

Deze verbondenheid zingen we uit in het Onze Vader

Communiezegen

Ik zie geen andere reden dan het geloof, wars van elke rationaliteit.
Het geloof; in de diep verborgen capaciteiten,
het diep verborgen vermogen tot liefhebben... in iedere mens.

Ik vind geen betere verwoording dan de Bijbelse:
wil je winnen... geef dan,

wil je helen... breek dan,
wil je leven... heb dan lief.

Communie

Muziek: Laudate Dominum Welsh Boy

Lied: Dit is de nacht van de zwervers

Bezinning:

Als je ooit op zoek naar leven een plek vindt
waar mensen godvergeten, ongeweten elkaar dragen,
weet dan: hier komt God tot leven

Als je ooit een samenleven mag ervaren
waar de stomgemaakte stem krijgt, en de blinde uitzicht
waar de kleingehouden mens wordt groot gemaakt
en de verslaafde vrij, weet dan: hier komt God tot leven

Als je ooit een mens ontmoet die zich oefent in rechtvaardigheid
en die vrede maakt tot tweede natuur,
zeg dan maar: **hier heeft God een plek gevonden om te wonen.**

Kerstwens

Elke nacht is te koud
zonder dak boven je hoofd,
elke huis is te groot
als je zelf nergens woont,
en elke weg is te lang
als je niemand ontmoet,
en wees dankbaar
voor de vreemde
die jou heeft ontmoet.

Hoop
De dag zal komen,
De belofte zal waar worden.
Een goed mens zal leiden,
zal recht en gerechtigheid handhaven.
Mensen zullen in vrede leven.
Mensen zullen in een warm huis wonen.

Uit 'Voor de Vreemde' van Lieven Tavernier

Els Van Doren, naar Jeremia 33, 16b

Dank aan alle mensen die op een of andere manier aan deze viering hebben meegewerkt en dank aan jullie allemaal om hier vanavond/vandaag aanwezig te zijn.

Zegen en zending

Moge de levende God ons naar het licht keren;
de levende Christus ons toelachen;
de Geest van Liefde ons helen en warmen. Amen.

Slotlied: Komt allen tesamen (Adeste fideles)